

EL LLENGUATGE

Sortir-ne i sortir-se'n

2/x/1977

A ctualment és molt freqüent l'ús del verb sortir amb el significat de deixar una feina, abandonar un grup o una entitat o presentar la dimissió. Hi ha un cert tipus d'activitats, professionals —com és ara el ram editorial— o desinteressades, en les quals es pot observar una marcada tendència a la inestabilitat, al pas fugaç dels que hi esmercen llurs esforços. I quan es produeix aquest abandó o renúncia per part d'algu, hom ho indica sovint per mitjà del verb sortir.

Creiem que hem de reconèixer aquest significat al verb sortir, però, si de cas, ha d'usar-se sense el reforç prenominal. Parlant, doncs, d'algu que va renunciar al càrrec que ocupava o que ja no treballa a l'empresa en la nòmina de la qual figurava, podem dir N'ha sortit o En va sortir, però no «se n'ha sortit» o «Se'n va sortir», tal com diuen la majoria dels qui recorren a l'ús del verb sortir en aquest cas. Recordem la coneguda frase En va sortir amb les mans al cap, amb què indiquem que algú va finalitzar una determinada activitat amb un resultat poc falaguer. En va sortir i no «se'n va sortir»...

Notem, a més, que Se'n va sortir i En va sortir expressen dues accions molt diferents, ja que Se'n va sortir significa que hi va reeixir, que va aconseguir els seus propòsits o un resultat satisfactori, que va vèncer les dificultats d'una empresa àrdua. Tal com ja creiem haver indicat en una altra ocasió, l'ús de sortir-se'n ha estat admès recentment per la Secció Filològica de l'Institut. I és, també, en una expressió anàloga, Sortir-se algu amb la seva, que el verb sortir es conjuga amb el reforç d'una partícula pronominal.

Fora d'aquests casos, doncs, el verb sortir mai no és pronominal. Oracions com «El tren s'ha sortit de la via» o «Es va sortir de la qüestió», que hem sentit algun cop, són del tot incorrectes, cal dir El tren ha sortit de la via i Va sortir de la qüestió.

ALBERT JANE